

KİLİSE ÇAĞI

(Resume of The Ages; Chpt 10)

Yedi inanlı topluluğuna gönderilen mektuplardan sonra, Vahiy'in geri kalan bölümleri boyunca kiliseden bir daha söz edilmiyor. Uluslardan ve canavardan söz edilmekte ama kiliseden bahsedilmemektedir. Bunun iki olası açıklaması var. Bundan sonra kiliseden simgeler kullanılarak söz edilir ya da Kilise dönemi geride bırakılıp yeni bir dönem anlatıldığı için kiliseden söz edilmemiştir. Aslında iki görüş te mümkündür. Yorumumuz, “kilise” dediğimizde neyi anladığımıza bağlı olarak farklı olabilir.

Bu yüzden önce bir iki açıklama gerekir: İncil, a) Yahudileri (Eski Antlaşma'nın inancında olanlar), b) diğer ulusları ve c) kiliseyi oluşturan imanlıları birbirlerinden ayrı insan grupları olarak isimlendirir. Vahiy'de de, hem dünya tarihinden, hem kilise tarihinden, hem de Tanrı'nın tasarısında tekrar yer alan yeni bir ulustan bahsedildiği kanısındayım.

İncil'in Müjdesi diğer uluslara açıklandığında, Eski Antlaşma'da sözü geçen ve henüz tam gerçekleşmemiş olan birçok vaat devam etmektedir. Ama İsrail reddedilmiş, yerine “kilise” seçilmiştir. Ne oldu? Tanrı kendi sözünü yerine getirmiyor mu? Yoksa verdiği vaatleri unuttu mu, ya da iptal mi etti? “Allah insan değil ki, yalan söylesin. Ve insanoğlu değil ki, nadim olsun. O söyler de onu yapmaz mı? Ya da söz verir de icra etmez mi? Bazı yorumcuların yaptığı gibi, vaatler Kilise döneminde ruhsal olarak gerçekleşti” deyip es geçemeyiz, kesip atamayız. Mesih inancının sırf İncil'e değil, Eski Antlaşma dahil bütün Kutsal Kitap'a dayandığını ve bütün bu yazıların, aynı derecede Tanrı esini olduğunu unutamayız.

Diğer ulusların elçisi olup aynı zamanda Yahudi olan Pavlus, Kilise ile ilgili bu bilmeceyi çözmek istedi. Ve Kutsal Ruh ona cevabı verdi: “Kardeşler, bilgiçliğe kapılmanızı önleyecek şu sırdan habersiz kalmanızı istemem: İsraililerden bir bölümünün yüreği, DİĞER ULUSLARDAN KURTULACAKLARIN SAYISI TAMAMLANINCAYA DEK nasırlaşmıştır. SONUNDA BÜTÜN İSRAİL KURTULACAKTIR...”. Burada üç aşama veya üç halk grubu göze çarpar. 1) Şimdiki dönemde diğer uluslardan kurtulanlar Tanrı Halkını oluşturur. 2) Bu dönemde iman eden Yahudiler de bu kapsama girer. 3) Bu ikisinin “kontenjani” (sayısı) dolduğunda, halk yeni bir bütün olarak kurtuluşa (Tanrı Halkı konumuna) kavuşacaktır. Bu tasarımı anlamak, Tanrı'nın zamanlar ve uluslar üstü yönetimini anlamak için anahtardır!

Kâhinler “O'nun (İsa'nın) kanının sorumluluğu bizim ve çocuklarımızın üzerinde olsun” sözüyle kendilerini buna mahkûm etti. Öyle olmalı ki Petrus, Elçilerin İşleri kitabındaki ilk konuşmalarında halkın tövbe etmesi durumunda Mesih hemen tekrar gönderilip, “yenilenme fırsatı” ve “yeni düzen” adı altında, eski peygamberlikler uyarınca egemenliğin halka geri verileceğini müjdeliyordu.

Vahiy'deki kilise ile yeni halkı Tanrı Halkı başlığı altında toplayabiliriz. Öyle ki Vahiy'de, imanlılardan Tanrı sözü uğruna canlarını yitirenler, sıkıntıya göğüs gerenler vb. tanımlarla söz ediliyor. İmanlıyı imanlı olarak gösteren şey, Tanrı'ya olan bağlılığıdır. Ne kiliseyi Batı'yla, ne de yeni halkı hareketleriyle karıştırmamak gerek. Gerçek iman, soydan gelmiyor, uyruğuna bakmaksızın doğrudan Tanrı'dan kişiye geliyor. Vahiy'de “imanlılar” fark gözetmeksizin diğer uluslardan iman edenler ya da yeni halktan iman edenler olabilir. Böylece dünyanın sonu ve Rab'bin gelişi yaklaştığında yeni bir Tanrı Halkı yapılanmasıyla karşılaşıyoruz.

Yeni Antlaşma'da ise, Tanrı Halkı kilisedir (buna, Mesih inancına bağlanan halk da dahildir). Ama son günlerde, –kendi görüşüme göre– kilisenin göğe alınmasıyla başlayan ve

Rab'bin gelişinden hemen önce seyreden son yedi yıllık dönemde sırf "kilise" diyemeyeceğimiz yeni bir Tanrı Halkı toplama söz konusudur. Ama şu kesindir "yeni bir Halk" gündeme gelecektir. Bu yapılanmada diğer uluslardan iman edenler geçmek zorunda olmayacaklar, "Tanrı Halkı" konumu ve unvanı da onlara mahsus olmayacaktır. Ama onlar bazı bütünsel özellikleri taşıyıp eski vaatleri miras alacaktır.

Hatırlıyor musunuz? İsa'nın ölümüyle "70 haftalık" Tanrısal saatte, ibre sona "bir hafta" kala durmuştu. Bu "ibre" tekrar dönmeye başlayacak? "Diğer uluslardan kurtulacakların sayısı tamamlanınca" Bu sayıyı biz bilmiyoruz, bunu sadece Rab biliyor. Yuhanna Vahiy'de benzer bir olay kaydediyor: "...Tanrı sözü ve tanıklık nedeniyle öldürülmüş olanlar... feryat ederek şöyle diyorlardı: 'Kutsal... Efendimiz! Yeryüzünde yaşayanları yargılayıp onlardan kanımızın öcünü almak için daha ne kadar bekleyeceksin?' ...kardeşlerinin sayısı tamamlanınca dek, kısa bir süre daha beklemeleri istendi"

Neden o zaman Vahiy'de bu bölümden sonra kiliseden söz edilmiyor? İncil'de şunu görüyoruz: Rab'bin ikinci gelişine yakın bir zamanda kilise göğe alınacaktır. Nasıl Hanok ölümü tatmadan yüceliğe alınıp ortadan kaybolduysa, Rab'bin gelişine yakın yaşayan imanlılar da böylece ortadan kaybolacaklar.

"Kardeşler, umutsuzluk içinde yaşayan diğer insanlar gibi kederlenmemeniz için, gözlerinizi yaşama kapamış olanlar konusunda bilgisiz kalmanızı istemiyoruz. İsa'nın ölüp dirildiğine inanıyoruz. Aynı şekilde Tanrı, İsa'ya bağlı olarak gözlerini yaşama kapamış olanları da O'nunla birlikte geri getirecektir. Rab'bin sözüne dayanarak size şunu bildiriyoruz: biz yaşamakta olanlar, Rab'bin gelişine dek diri kalacak olanlar, gözlerini yaşama kapamış olanların önüne asla geçmeyeceğiz. Rab'bin kendisi, bir emir çağrısıyla, baş meleşin seslenmesiyle ve Tanrı'nın borazanıyla gökten inecek. Önce Mesih'e ait ölümler dirilecek. Ondan sonra biz yaşamakta olanlar, diri kalmış olanlar, onlarla birlikte Rab'bi havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Rab'le birlikte olacağız. İşte birbirinizi bu sözlerle teselli edin."

Buna göre Pavlus ve ilk imanlılar, Rab'bin gelip onları kendi yanına almasını her an bekliyorlardı. Ama Rab'bin zamanlamasında bu olay için daha ileri bir tarih saptanmıştı. Ne var ki, onlarla ilgili bazı peygamberliklerin gerçekleşmeye başladığı günümüzde son günlerle ilgili beklentilere yeni bir güncellik kazandırmış bulunuyor. Kilisenin göğe alınması konusunda da öyledir.

Çizelgede bu olay bir buluta doğru yükselen oklarla resimlendi. Bu olay ne zaman olacaktır? Diğer uluslardan iman edenlerin sayısı tamamlanınca... Ama göğe alınma olayı, son 7 yıllık döneminden önce mi, dönemin ortasında mı, yoksa sonunda mı gerçekleşecektir? Kesin bilinmiyor.¹ Bu konudaki Kutsal Kitap peygamberliklerini anladığım kadarıyla, 'kilisenin göğe alınışı' yedi yılın ya başında, ya da en geç ortasında olabilir. Neden? Yukarıda gördüğümüz yeni Tanrı Halkı yapılanması dışında (Kilise dönemi tamamlanıp, yeni dönemin başlaması), bir tek neden daha göstereceğim. Bunu, özellikle Luka Müjdesinde, Mesih İsa'nın kendi ikinci gelişiyile ilgili öğrettiklerinde görebiliriz. Müjdelerin son bölümlerinde geçen İsa'nın "Sonun belirtileri" ile ilgili sözlerine bu konuda ayrı bir açıklama ilave ediyor. Bu ek çok aydınlatıcıdır.

Şimdi Vahiy'in bölümüne bakabiliriz. Bölümün başında, **“Bundan sonra gökte açık duran bir kapı gördüm... ‘Buraya çık! Bundan sonra olması gereken olayları sana göstereyim”** sözlerini okuyoruz. Ne görüyoruz? Bu ayetlerden itibaren “bundan sonra” olacaklar anlatılır. Rab Yuhanna'yı çağırıp hepimizi göğe alacağı günü mü anlatıyor acaba? “Kapı açıktır.” Henüz zaman vardır... Ama kapı kapandığında... “Güvey gelmiş... hazırlıklı olanlar... onunla birlikte düğün şölenine girmişler ve kapı kapanmış. Daha sonra gelenler... ‘Efendimiz, efendimiz, aç kapıyı bize! demişler. Güvey ise, ‘Size doğrusunu söyleyeyim, sizi tanımıyorum’ demiş. Bu nedenle uyanık durun. Çünkü o günü ve saati bilemezsiniz”. Rab aynı şekilde Nuh'un gemisinin kapısını kapatmıştı!

Mesih'le ilgili (“*gördüklerin*”) ve kilise ile ilgili tarihsel olayları (“*şimdi olanlar*”) geride bırakan “*bundan sonra olacaklar*” daha önce de gördüğümüz gibi, “zamanların sonu”dur. Bu demek değildir ki, önümüzdeki bölümlerde yine halk, kilise veya dünya tarihiyle ilgili olaylar ile karşılaşmayacağız. Hatta Tanrı'nın zaman üstü tasarısı ve yönetimi ile ilgili sahneler ve ebediyetteki imanlıların durumu ile ilgili görüntüler de karşımıza çıkacaktır. Ama bundan sonra hedef son günleri anlatmaktır.

Vahiy'in yazılmasında esas amaç neydi? Dünya üzerine gelecek olan son felaketleri anlatmak mı? Hayır. Tarih boyunca imanlılar zaten bir çok sıkıntı yaşamış, hâlâ da yaşıyor. Birçokları da iman uğruna canını yitirmiş. Ve acı çekenler, “Neden Rab bunlara izin veriyor?” diye sormaktadır. Vahiy hesap gününü anlatır. Ama kitap boyunca, en önemli konu olarak asıl zaferimizin gökte olduğu gösterilmektedir.

Bu bölümler, tarihi bir kenara bırakıp göksel tahtı gösteriyor. Yaşanan bunca acıklı olaylara rağmen **“taht”** etrafındaki imanlıların sürekli bir tapınma yaşamına girdiklerini görebiliyoruz! Yuhanna, **“Ruh'un beni yönetimine almasıyla”** diyerek göklere çağrıldığını söylüyor . Aslında hepimizi aynı göksel tapınmaya çağırıyor. Böylece yeryüzünde bile cenneti yaşayabiliriz!

Bu tapınma hayatı, tarihin kaderini belirlemek açısından son derece önemlidir. Kilise tapınışının aracılığıyla Tanrı'nın bilgece tasarısı ve yönetiminin ilahi dönemleri, ruhsal âleme ilan edilmektedir!. Yalnız her şeye göksel tahtın bakış açısından baktığımızda, tarih hakkında doğru bir anlayışa sahip olabiliriz. Bu taht evrenin gerçek ve ruhsal merkezidir! Gazeteler, haberlerin başlıklarını verir. Köşe yazarları veya dergiler ise, açıklamalarını ve yorumlarını ekler. Ama bunlar yalnız tarihin günlük akışına sebep olan ikinci dereceden nedenleri verebilirler. Bizler ise, ilk ve son nedeni biliyoruz..!

Bununla birlikte insanlar ve insan yönetimleri aldıkları bütün kararlardan sorumludurlar. Rab'bin zaman üstü yönetiminin, tarihe karar veren ilk ve son etken olması, insanları ve siyasi güçleri birer kukla gibi kullandığı anlamına gelmez. Tanrı'nın yönetimi, iyi bir satranç oyuncusunun, rakibinin önceden bulunacağı bütün hamleleri hesaplayıp bunları kendi lehine çevirmesi gibi bir ustalıktır. Böylece her zaman zafere ulaşır!

Bu bölümlerde “taht” kelimesi birçok defa geçmektedir. Burası göksel tapınağın en kutsal yeridir. Öyle ki Vahiy, tarihin yöneldiği doruğu, Eski Antlaşma’daki tapınağın avlusundan en kutsal yerine kadar uzanan bir yol olarak gösterir. Yani dünya sahnesinden cennete kadar uzanmaktadır. Rab’bin planı uyarınca dünya bizlere haksızlık edebilir. Ama gün gelecektir Rab bunların hesabını soracaktır. Hiç bir zaman Rab’bin himayesinin dışına çıkmayız. Rab bizleri hiç bir zaman unutmaz. Bu yüzden göklerde görkemli bir tapınma görebiliriz. Bu tapınma, bizim yaşadığımız değişken olaylara bağlı değildir. Üç ana temele bağlıdır. Böylece kişisel günlük tapınmamızın ya da kilisenin toplu tapınmasının ne gibi temellere bağlı olması gerektiğini göstermektedir.

Bu üç ana temele bakmadan önce bölümdeki göksel sahneyi biraz inceleyelim:

“Tahtta oturanın, yeşim ve kırmızı akik taşına benzer bir görünüşü vardı. Zümrüdü andıran bir gökkuşağı tahtı çevreliyordu. Tahtın etrafında yirmi dört ayrı taht vardı. Bu tahtların üzerinde, başlarında altın taçlar olan, beyaz giysilere bürünmüş yirmi dört ihtiyar oturmuştu. Tahttan şimşekler çakıyor, uğultular ve gök gürlemeleri işitiliyordu. Tahtın önünde alev alev yanan yedi meşale vardı. Bunlar Tanrı’nın yedi ruhudur. Tahtın ortasında ve çevresinde, önü ve arkası gözlerle kaplı dört tane canlı yaratık duruyordu. Birinci yaratık aslana, ikinci yaratık danaya benziyordu. Üçüncü yaratığın yüzü insan yüzü gibiydi. Dördüncü yaratık uçan bir kartala benziyordu. Dört yaratığın her birinin altı kanadı vardı. Yaratıkların her yanı, kanatlarının alt tarafı bile gözlerle kaplıydı...”

Mesih İsa yeryüzünde ve gökte tüm yetkilere sahiptir.

Tahtın, Tanrı’nın tahtı olduğunu kolayca anlayabiliriz. Görünüşü, değerli pırlantalar gibi parlar. **“Tahta oturanın, yeşim ve kırmızı akik taşına benzer bir görünüşü vardı”**. Eski Antlaşma’da kâhinler tapınağın en kutsal yerine giderken böyle değerli taşlardan oluşan bir göğüslük takarlardı. Bunlar, Rab’bin kutsallığını, paklığını ve görkemini simgeler. Buradaki taşlardan birisi billur gibi , birisi kırmızıdır. Bir taraftan Rab’bin kutsallığı, bir diğer taraftan O’nun günah üzerindeki gazabı ve yargısı simgelenmektedir.

Taht, bir yargı kürsüsüdür. Ama bu tahtın etrafında, onu çevreleyen bir gökkuşağı var. **“Zümrüdü andıran bir gökkuşağı tahtı çevreliyordu”**. Kutsal Kitap’ta gökkuşağının anlamı nedir? Yaratılış bölümünde, Nuh tufanı gelene kadar dünyada yağmur yağmadığını öğreniyoruz . Sonra tufanla dünya yok oldu. Ama kurtulan Nuh ve ailesiyle Tanrı bir antlaşma yaptı. Bir daha dünyayı böyle bir tufanla yok etmeyeceğine söz verdi. Ve bu antlaşmaya sadık kalacağını işaret olarak gökkuşağını gösterdi. Burada aslında Rab ne anlatıyor? “Ben vaatlerime sadık kalırım” demek istiyor. Yönetimini simgeleyen taht etrafında önce O’nun sadakatını görüyoruz! Bu, sıradan bir konu değildir. Tanrı’yla ilişkimizin, güvenimizin ve geleceğimizin dayandığı ana temeldir. O, güvenilir ve sadıktır! Kendi özüne ve sözüne asla aykırı davranmaz!

Rabbimiz, kutsallığında korkunç olduğu kadar aynı zamanda bir sevgi Tanrısıdır. Yargı Tahtı, Mesih’in ölümü ve dirilişiyle Lütuf Tahtına dönüşmüştür . Ama bu diğer

bölümünün konusudur. Gökkuşuğu Tanrı'nın, vaatleri aracılığıyla lütfettiği iyiliklerin simgesidir.

Vahiy'de tahtı ve onu çevreleyen gökkuşuğunu, yükselen tapınma ellerini, bir zafer bayrağını ve boğazlanan kuzuyu görürüz. Şimdilik bizler, Tanrı'nın tarih üstü yönetimini anlatan göksel taht ve etrafındaki tapınma ile ilgileniyoruz. **“Tahtın etrafında yirmi dört ayrı taht”** daha vardı . Bu tahtların üzerinde oturan ihtiyarlar, onların oymakları ve kilisenin temeli olan elçileridir . Böylece bütün çağlardan, Tanrı Halkı'nın temsilcileri, sürekli tahtın önünde durmaktadırlar. Onlar bir şekilde göksel tahtın yetkilerine paydaştır. Çünkü onlar da bunun etrafında birer taht üzerinde altın taçlar giymişlerdir. Beyaz giysileriyle Tanrı'nın bizlere, Mesih göğe alındıktan sonra Kutsal Ruh'u üzerimize dökerek verdiği doğruluk yaşamının simgesidir. Bu doğruluğu biz kendiliğimizden bulamayız. Mesih'i giyinmekle kazanırız.

“Şimşekler, uğultular ve gök gürlemeleri” , Vahiy kitabı boyunca , tekrar ve tekrar karşımıza çıkar. Son “fırtına”nın yaklaştığını haber verirler. Bunlar tahtan çıkar, çünkü tarihin yöneldiği hedefe, tahtta oturan *Zat* karar verir. Göksel taht etrafında şu an olup bitenler dünyanın sonuna hazırlıktır! Hatırlarsınız Vahiy'de “video bandı” başa sarılıp bir kaç defa gösterilir. Ama her seferinde bakış açısı değişir, derinlik artar ve olaylar daha büyük bir şiddet kazanır. Tıpkı doğum sancılarında olduğu gibi... Giderek sıklaşır ve acısı artar. Savaşlar, afetler, salgın hastalıklar vb. sıklaşır ve şiddet kazanırlar! Bandın başa her sarılışında şimşekler çakar, uğultular ve gök gürlemeleri işitilir... Sonun başlangıcının habercileridir.

Yedi meşalenin ne olduğu açıkça söyleniyor: Tanrı'nın 7 ruhu. Yani Yüce Olan'ın yetkin Ruhü. **“Tahtın önünde alev alev yanan yedi meşale vardı. Bunlar Tanrı'nın yedi ruhuydu”**. Bizlerle Taht arasında mükemmel bir bağlantı sağlayan, Tanrı'nın Ruhü'dur! O, Rab'bin olandan alıp bizlere veriyor . Göksel tahtta görülen evren üstü egemenliğe biz nasıl paydaş olabiliriz? Ruh'un bizleri yönetimine almasıyla... Böylece yedi ruh (tek Kutsal Ruh olarak) yedi kandilin (kilisenin) alevini yakan meşaledir. Yağsız kandil nasıl alevsiz kalırsa, kilise de Ruh'tan yoksun kaldığı zaman etrafı aydınlatamaz. Bu yüzden boğazlanmış kuzunun sayesinde ve Kutsal Ruh'un aracılığıyla Baba'yla olan ilişkimize önem vermeliyiz. Kilisenin hizmeti de organizasyon, sermaye, insan gücü veya başka kaynakların başarısı ile değil, “orduların gücü ve kalabalığıyla değil, Kutsal Ruh'un etkinliğiyle” zafere ulaşır.

“Tahtın önündeki billur gibi... camdan deniz”, bölümde zafer kazananların kalabalığıdır. Özellikle Müjde uğruna ölüp zafer kazananları simgeler. Doğan güneşin bütün görkemini yansıtan deniz gibi, taht üzerindeki görkemini yansıtanlar da öyledir. Çünkü imanlı, geçirdiği durumlar ne olursa olsun, ayna gibi yaşayışında Tanrı'nın görkemini yansıtmaya çağırıldı.

“Tahtın ortasında ve çevresinde...” ürpertici **“dört tane canlı yaratık”** var. Bu yaratıklar ile anlatılan görünümdeki yaratıklar arasında önemli paralellikler vardır. Gerek Vahiy'de gerekse Hezekiel'de bunlara “canlı yaratıklar” denilmektedir ve toplam dört yaratıktır. Bu iki yerde de aslana, danaya, insana ve kartala benzetilirler, Taht'a yakındırlar ve önleriyle arkaları gözlerle kaplıdır.

Yeşaya bir görünümde Rab'bin tahtını görmüştü. Etrafında serafklar vardı. Keruvlarla birlikte serafklar meleklerin en yüksek makamıdır. Onların bir özelliği, altı kanatlı olarak tasvir edilmesidir. Bu yaratıklar da öyle. Yeşaya'da serafklar iki kanatla gözlerini kapatıyor, ikisiyle ayaklarını, ikisiyle de havada duruyor. Böylece Tanrı'nın kutsallığından ne kadar çekindikleri dile getiriliyor. Yüzlerini Rab'bin görkemine karşı örterler. Çünkü Kendisi yaklaşılmaz ışıktaki Olan'dır . Ayaklarını da örterek Rab'bin kutsallığı önünde derin saygı gösterirler...

Seraflar, Rab'bin görkeminin ve kutsallığının bekçileridir. Keruvlar ise, tahtın ve yasalarının bekçileridir. Böylece Tanrı'nın yönetim kararlarını yerine getiren "memurlardır."² Ama her ikisi de (serafklar ve keruvlar), tahtın önünde aynı tapınmada bulunuyorlar. İzzetiyle dünyayı dolduran ve ezelden ebede var olup gücü her şeye yeten Rab Tanrı'ya: "**Kutsal, kutsal, kutsaldır**" diyorlar.

Aslana, danaya, insana ve kartala benzemeleri, genellikle güç, hizmet, akıl ve hız simgeleri olarak yorumlanır.

Ruhsal âlemde Tanrı'nın melekleri ile Şeytan'ın melekleri arasında savaş var . Elişa'nın uşağı kendilerine karşı gelen ordulardan korktuğunda Elişa ona, "*Bizimle birlikte olanlar bize karşı gelenlerden daha fazladır*" dedi. Sonra dua etti ve ikisi birden buldukları dağın eteklerinin ateş arabalarıyla ve ruhsal ordularla dolu olduğunu gördü. Her bir imparatorluğun arkasında ruhsal bir yönetim vardır. Ekonomik, sosyal ya da politik etkenler, gelişmeleri belirleyen esas kaynak değil, dıştan görünen gerçek köklerin filizleridir. Her kararın, her çatışmanın, her anlaşmanın, her ilerlemenin arkasında ruhsal nedenler de vardır. Özellikle savaşlara, haksızlıklara, ruhsal baskılara neden olan ruhsal varlıklar, burada canavarlar olarak temsil edilir. Bunlar karanlık melekleridir. Ama her birine karşılık verecek Tanrı'nın da melekleri vardır. Mikail bunlardan biridir. Kötülük güçlerine karşı koyan Tanrı'nın yiğitleri bunlardır.

Nasıl savaşırılar? Tahtın etrafında TAPINARAK Rab'bin görkemini korur ve karanlığın güçlerine karşı ZAFER KAZANIRLAR! Rab'bin sadakatine tanıklık eder (insanlara bildirerek) ve O'nun kavmine hizmet edip korurlar. Tanrı'nın yasalarını bildirip, kararlarını da uygularlar. Dualara verilen cevapları imanlılara ulaştırır, özellikle bir Allah adamını güçlendirerek halkına önderlik yapması için onu desteklerler... Rab'bin kararlarını yeryüzünde uygulatmanın en etkili yolu budur. Gözlerle kaplı oldukları için kutsalların başına gelen en ufak ayrıntıyı bile kaçırmaz, lütuf tahtının talimatı ile hemen onların imdadına yetişirler.

"Çünkü Tanrı meleklerine buyruk verecek,
Gideceğın her yere seni korusunlar diye.
Elleri üzerinde taşıyacaklar seni,
Ayağın bir taşa çarpmasın diye.
Aslanın, engereğın üzerine basıp geçeceksin,
Genç aslanı, yılanı çiğneyeceksin"

Böylece dört yaratığın, Taht'ın kararlarını uygulayan ve Şeytan'la ordularına karşı olan savaşta göksel ordulara önderlik yapan, orgeneral rolündeki keruvları temsil ettiği kanısındayım.Rab, tarihi istediği hedefe ulaştırın kudrete ve ordulara sahiptir. Hiçbir şey O'nun elinden kaçmaz. Ve böylece göksel sahne bizlere müthiş

bir tablo çizer. Bizi ürperten ve heyecanlandıran şey, dünya üzerine gelecek olan facialardan çok, herşey üzerine egemen olan Tanrımızın yetkisi ve görkemidir. Bunun karşısında tapınmaktan daha yüce ve saygın olan ne yapabiliriz? Böylesine kudretli bir tapınma göksel yaşantının merkezidir!

“Dört yaratık... Gece gündüz, durup dinlenmeden şöyle diyorlar:

‘Kutsal, kutsal, kutsaldır,
var olmuş, var olan ve var olacak olan,
gücü her şeye yeten Tanrı!’

“Canlı yaratıklar, taht üzerinde oturanı, sonsuzluklar boyunca yaşayanı yüceltip ona saygı ve şükran sundukça, yirmi dört ihtiyar, sonsuzluklar boyunca yaşayıp taht üzerinde oturanın önünde yere kapanarak O’na tapınıyorlar. Taçlarını tahtın önüne atarak diyorlar ki,

‘Rabbimiz ve Tanrımız!
Yüceliği, saygıyı ve gücü almaya layıksın.
Çünkü her şeyi sen yarattın.
Hepsi senin isteğinle yaratılıp var oldu.’”

Göklerdeki tapınma üç temele dayanır. Bu bölümün son ayetlerinde ilk ikisini görüyoruz. Bizim yeryüzündeki tapınmamız göksel tapınmanın bir yansıması olmalıdır. Rab’be her şeyden önce niçin tapınmalıyız? O’nun kutsallığı, ve varlığı için! Yani KARAKTERİ ve YETKİLERİ için... O kutsal ve güçlüdür. Bunun için O’na tapınmalıyız. O adildir, sevgidir, merhametlidir, Kendisi de oç alandır... Ne yazık ki biz imanlıların tapınışı çoğu zaman “şu bu bereket için sana teşekkür ederim” sözlerine indirgenir. Halbuki Tanrı’nın özü, varlığı nitelikleri, güvenilirliği, tüm erdemleri için tapınmamız gerekir!

Ondan sonra yirmi dört ihtiyar da tapınmaya katılıp taçlarını Taht’ın önüne atarlar. Taçlar imanlıların aldıkları ödülleri ve yetkileri simgeler. Ama bizim nemiz varsa, onu Tanrı’dan aldığımız için var. Bu yüzden O’ndan almamış gibi övünemeyiz. Ödüllerin en büyüğü ve yetkilerin en güçlüsü, bunların hepsini Rab’be geri vermektir. Bunları Taht’ın önüne sermektir... Böylece imanlı öylesine derin bir doluluk, öylesine tazeleyici bir güç yaşar ki, Tanrı’nın bütün amaçları onda gerçekleşir, yaratıldığı esas amaca ulaşır.

Bundan daha büyük mutluluk ne olabilir ki! İşte tapınmanın, alçakgönüllülükte sunulan gerçek tapınmanın çözüp harekete geçirdiği güç budur. Çünkü Rab aramızda, içimizde ve üzerimizde güçlü olur!

“Rabbimiz ve Tanrımız! Yüceliği, saygıyı ve gücü ALMAYA LAYIKSIN”. Rab bu övgüleri kimsenin ağzından zorla almaz. Gönüllü övgülerimizle O’nun haklarını “tanınmamızı”

bekler! Nitekim Kendisi buna layıktır. Gerçekten de bu nitelikleri “hak eder.” Çünkü hiç kimse, hiç bir şey Kendisinden üstün değildir. Övgülerimiz, lütufları karşısında Rab’bin bizden beklediği tek karşılıktır!

Yirmi dört ihtiyar ne diyor? **“Çünkü her şeyi sen yarattın. Hepsi senin isteğinle yaratılıp var oldu”**. Yani Rab’bi, O’nun YARATTIKLARI ve YAPTIKLARI için överiz. Dünyayı ve bizleri yarattı. O’nun bir tasarısı, bir planı var... Bunun için de O’na övgüler sunarız. Yoksa bize bir iyilik yaptığında O’nu över, yapmadığında O’na şikayette mi bulunuruz? Halbuki tüm tarih üzerindeki hakimiyeti ve bütün yaratıklarında yansıyan güzelliğiyle bizi fazlasıyla aşan Rab’bin bu özellikleri için hamd etmesini öğrenmeliyiz. Rab’bin bu evrensel boyutunu övgülerimizle keşfedelim... Böylece tapınmamızın iki temel odağını gördük: Rab’bi 1) O’nun karakteri ve yetkilerinden ötürü; 2) yaratıcılığı ve sonsuz tasarısından ötürü övmek. Tapınmanın üçüncü bir temeli var.

Şimdi bütün gözler tahtta oturanın sağ elindeki tomarın üzerinde odaklanır. Yedi mühür olan bu tomar, önden ve arkadan tamamen yazılarla dolu. İçinde yazılanların anlamı herneyse, şu açıktır: buna eklenecek bir söz kalmadı. Tomar Tanrı’nın sağ elindedir. **“Tahtın üzerinde oturanın sağ elinde, iki tarafı da yazılmış ve yedi mühürle mühürlenmiş bir tomar gördüm”**. Tanrı’nın sağ eli, gücünün ve yetkisinin simgesidir. Bölümde mühürlerin açılışına tanığız. Mühürler açılınca tarihi belirleyen bazı olayların cereyan ettiğini görüyoruz. Buna göre iki tarafı da yazılmış ve yedi mühürle mühürlenmiş tomar neyi simgeliyor?

Bir kere mühürler niçin kullanılır? Bir yere, bir mala bir mektuba mühür vurulduğu zaman yetkili kişiden, makamdan veya alıcıdan başka hiç kimse onu açamaz. Mühür söz konusu malın veya belgenin mühürün sahibine ait olduğunu vurgular. Eski zamanlarda kral, bir fermana mühürünü bastığında, fermanın kimse tarafından değiştirilememesi, mutlaka emredilenlerin yerine gelmesi hükme bağlanırdı. Buradaki mühürü Tanrı bastı. Kendisinden başkası da açamaz! Burada ve özellikle bölümde göreceğimiz gibi, mühürler simgesiyle Tanrı karşımıza tarihin sahibi olarak çıkmaktadır.

Çoğu yorumcular tomarın, tarihin sonuçlanması için geri kalan ilahi fermanları yazdığını düşünür. Bu yanlış değildir. Ama ben daha çok tomarın Yaşam Kitabı olduğunu kabule yakınım. Neden mi? Yuhanna’nın bu tomar açılmayınca bu kadar acı acı ağlaması bunu gösterir. Dünyanın korkunç felaketlerle yok edilemeyeşine bu kadar üzülmeydi. O, dünyanın kurtulamayacağını düşünerek ağlar. Aksi takdirde ondaki bu ümitsizlik anlamsız olurdu. Kaldı ki, tomarın açılması boğazlanmış Kuzu’nun ölümü ve dirilişine bağlıdır. İsa’nın ölümü iki yönden bir etki yaratır. İman edenleri kurtarır, iman etmeyi reddedenleri de Mesih’in ölümünden suçlu bulup yargılar. Böylece dünya üzerine gelecek olan yargı, yine aynı kurtuluş planına ve kurtulanların sayısının tamamlanmasına bağlıdır.

Ama şu da var: Yaşam Kitabı’nın okunup kurtulanların cennete erdirilebilmesi için mühürler açılmalı. Ve bu mühürlerin her biri, özellikle son günlerin tarihinde belirli bir olaya veya felakete neden olur. Kurtuluş tasarısının da bundan ibaret olduğunu anlamamız gerekir. Yani kurtuluşumuzun (kurtuluşun tarihsel sürecinin) sonuçlanması için, imanlılar baskılar görmeli, dünya bundan ötürü de yargılanmalıdır.

“Bütün bunlar, Tanrı’nın adil yargısının bir belirtisidir.” Bir önceki ayette de: “Bu nedenle bizler, katlandığınız tüm zulüm ve sıkıntılar karşısındaki sabır ve imanınızdan ötürü

Tanrı'nın toplulukları arasında sizinle övünüyoruz". İmanlıların, iman uğruna yaşadıkları baskılar, Tanrı'nın adil yargısının bir belirtisidir. Bu nasıl olabilir? 5. ayetin devamı şöyledir: "Sonuç olarak, uğruna acı çektiğimiz Tanrı'nın Egemenliğine layık sayılacaksınız. Tanrı adil olanı yapacak; size sıkıntı verenlere sıkıntı ile karşılık verecek, sıkıntı çeken sizleri ise bizimle birlikte rahatlatacaktır. Bütün bunlar Rab İsa, alev alev yanan ateş içinde güçlü melekleriyle gökten gelip görüldüğü zaman olacak." Yine bizi Rab'bin ikinci gelişinin eşliğine getiriyor ve devam ediyor: "Rabbimiz İsa, Tanrı'yı tanımayanları ve kendisiyle ilgili müjdeye uymayanları cezalandıracak. Böyleleri onun varlığından ve gücünün yüceliğinden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar. Tüm bunlar Rab'bin kendi kutsalları arasında yüceltmek ve bütün imanlılarda hayranlık uyandırmak üzere geldiği gün olacaktır. Sizler ise iman edenlerdensiniz. Çünkü size ettiğimiz tanıklığa inandınız".

Böylece tarihteki son zaferin çarmıhta dökülen kanda ve çarmıhın izinde yürüyenlerin döktüğü dualar ile birlikte onların da iman uğruna dökülen kanlarında yatmaktadır. Dolayısıyla mühürler, tarihin sonuçlanması için Tanrı'nın saptadığı aşamalar, kurtuluşun gerçekleşmesi için imanlıların dünyadan gördükleri baskıları veya çelişkileri bile kapsar.

Bütün yaratılıştaki tomarı açıp içine bakabilecek kimse yoktu. Çünkü buna LAYIK olmak gerekir. Ama ne gökte (melekler arasında) ne de yeryüzünde (insanlar arasında) ne yer altında (ölenler arasında) buna layık kimse yoktur. Yaratılanlar arasında bunu yapabilen biri olabilmesi için, Tanrı kadar kutsal olması gerekirdi. Yalnız günahın her türlü izini ve etkinliğini silebilen birisi olsaydı, yaşam kitabını açıp kendi ismini okuma hakkına erişebilirdi. Ama hiç kimse yok! Kelâm'ın yargısı apaçıktır: "Doğru olan kimse yok, bir kişi bile yoktur... İyilik eden de yok, bir kişi bile yoktur". Bunu anladığımızda insanların kendi çabalarıyla, dini etkinlikleriyle veya iyi işleriyle cenneti hakedebileceklerini düşünmeleri ne kadar garip kaçıyor, değil mi? Çünkü: "Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur" .

Hiç kimsenin Tanrı katında dini gerekleri yerine getirerek aklanamayacağını, Vahiy'in şu sözü kadar net bir dille başka hiçbir ifade ortaya koymamıştır: "**Ne gökte, ne yeryüzünde, ne de yer altında tomarı açıp içine bakabilecek kimse yoktu. O zaman acı acı ağlamaya başladım. Çünkü tomarı açmaya ve içine bakmaya layık kimse bulunamadı**".

Ölümlü veya ölümsüz bütün yaratılanlar arasında tomarı açmaya layık bulunan kimse yoktur. Ama Tanrı katında buna layık olan biri var. Bunun haberini veren, meleklerden biri değil, Kuzu'nun kurtarıcı etkisini kendi yaşamında görmüş olan yirmi dört ihtiyardan biridir. "**Ağlama! Yahuda oymağından gelen Aslan, Davut'un kökünden Olan GALİP GELDİ**". Zafer kazanıldı! Ve biz Tanrı Halkı, bu haberi veren ihtiyar gibi zaferin tadını şimdiden alıyoruz. Bu dünyada kaldığımız sürece hiç bir sıkıntı, döktüğümüz göz yaşlarına değmez. Çünkü gerçekten acı acı ağlanacak esas neden, insana dayandırılan bir kurtuluş anlayışıdır ve bu ortadan kaldırıldı! Kurtarış insana değil, Tanrı'ya ve Kuzuya aittir!. Gözyaşlarımız geçicidir. Çünkü sonsuz yıkımdan ötürü hiç silinmeyecek olan gözyaşlarından kurtulduk bile! Bu "Ağlama!" sözünün bizi her durumda teselli edecek sağlam bir dayanağı vardır: Boğazlanmış Kuzu'nun zaferi!

Kuzu'nun tomarı açıp içine bakabilmesi, son derece önemli bir mesaj vermektedir. Mesih İsa'nın çarmıhta ölmesi, insanlara sunulan bir alternatif yol değildi! Kan

dökülmeksizin günah için bağışlama olmaz . Ve bu kan kutsal birinden olmadan bütün insanlar için evrensel bir kurtuluş asla söz konusu olamaz!. İsa çarmıhta ölmeydi kurtuluş, Tanrısal plan, sonsuz yaşam, cennet diye hiçbir şey olmayacaktı. Tarih diye bir şey bile olmayacaktı! İlk günahın işlendiği anda, Tanrı'nın adil yargısıyla evren ve dünyada bütün yaşayanlar yok olacaktı. Böyle bir düşünce karşısında kim ağlamaz?

Ne var ki, “dünya kurulumundan beri boğazlanmış Kuzu” galip gelmiştir. “Esenlik veren Tanrı, koyunların büyük Çobanını, Rab'bimiz İsa'yı EZELİ ANTLAŞMANIN kanıyla ölümden diriltti”. “Bu lütuf bize Mesih İsa'da zamanın başlangıcından önce bağışlanmış ve şimdi O'nun gelişle açığa çıkarılmıştır”. “Dünyanın kuruluşundan önce bilinen Mesih, çağların sonunda sizin yararınıza ortaya çıktı”.

Boğazlanmış Kuzu tarihe varlık veren anahtardır. Kuzu boğazlandığı için tarih var. Çarmıh, tarihin çizelgesinde dizilen bütün olayların, etrafında döndükleri eksen gibidir. Böylece bir sayfanın ortasından ikiye katlanması gibi, “İsa'dan önce” ve “İsa'dan sonra” diye tarih çarmıhta ikiye bölünüyor...

“Dört yaratığın ve ihtiyarların çevrelediği tahtın ortasında boğazlanmış gibi duran bir Kuzu gördüm. Kuzu'nun yedi boynuzu ve yedi gözü vardı. Bunlar, Tanrı'nın bütün dünyaya gönderilmiş yedi ruhudur. Kuzu gidip tahtın üzerinde oturanın sağ elinden tomarı aldı. Tomarı alınca, dört yaratık ve yirmi dört ihtiyar O'nun önünde yere kapandılar. Her birinin elinde bir çenk ve kutsalların duaları olan buhurla dolu altın taslar vardı. Yeni bir ezgi söylüyorlardı:

“Boğazlanmış gibi duran Kuzu”, Aslan'ın niteliklerini (cesaret, güç, yetki...) ve Kuzu'nun erdemlerini (alçakgönüllülük, yumuşak huyluluk, uysallık...) kendisinde topluyor. Kuzu olarak mezbaha götürüldü. Aslan olarak Şeytan'ı tamamen alt etti. Öyle ki, **“Kuzu'nun yedi boynuzu”** ve **“yedi gözü vardır”**. Kuzu boğazlandıktan sonra taht odasına yükselip tahtın üzerinde oturanın sağ elinden tomarı aldı. Kendisi bütün insanlar için aracıdır. Kendisi de Baba Tanrı'yla birlikte aynı taht üzerinde oturuyor. Nitekim bundan sonra taht; Tanrı'nın ve Kuzu'nun tahtıdır . Burada göksel bir törene (taç giydirme törenine) tanıyoruz. “İsa'yı... yücelik ve onur tacı giydirilmiş olarak görüyoruz” . Artık Tanrı, Kuzu aracılığıyla evreni yönetmektedir.

Tanrı Halkını simgeleyen yirmi dört ihtiyarın her birinin elinde bir çenk ve kutsalların duaları olan buhurla dolu altın taslar vardır. Kuzu evreni yönetiyor, ama O, kutsalların tapınışı ile dualarının aracılığıyla yönetiyor! Bu açıklama, tapınma ve duayla ilgili anlayışımız ve uygulamamıza yepyeni bir boyut kazandırıyor. Tanrı kutsalların duaları olmadan Kendini bir şey yapmamaya şartladı. Ne kadar büyük bir ayrıcalık! Ne kadar da büyük bir sorumluluk! Vahiy'de Tanrı'nın fermanlarından sonra kutsalların duaları, tarihin kaderini belirleyen başlıca etkendir! Tabii ki, Tanrı'nın tasarısına uyan dualar söz konusudur. Böylece sonun başlangıcında hep duanın simgelerini görebiliriz. **“Dualar”** mühürler açılmaya başlandığında vardır , son mühür açılıp borazanlar çalınmaya başlandığında yine oradalar .

Bütün bunlar sayesinde, tarih, hedefine doğru ilerliyor. Tanrı'nın kendi üzerine aldığı yükümlülük bellidir. Bütün tasarılarını yerine getireceği de kesindir. Ama bizler için büyük heyecan kaynağı şudur: bize düşen ayrıcalıklı yükümlülükler sayesinde Tanrı'nın katında, tasarısında ve yönetiminde böylesine önemli bir yer almak elimizdedir. Bunun için, tapınmalarımız ve dualarımızın yeni, taze bir gayret kazanması yeterlidir!

Kuzu, ARACI görevini üstlenerek tomarı alır almaz ve KRAL olarak görevine başlayarak tahta yükselir yükselmez, bu törene katılan bütün herkes yere kapanıp yeni bir ilahi söylemeye başlar! Bu göksel tapınmanın yeryüzündeki başlangıç noktasını göstermektedir. Kurtuluş, Tanrı'ya övgüyle şükretmeyi ihmal etmediğimiz sürece bizleri her zaman tazeleyen bir diri su kuyusu gibidir!

Dualarımızda bu kurtuluşla ilgili övgü sözlerine ne kadar yer var? Bu kurtuluşun derinliğini ve bitmeyen yararlarını araştıran ne kadar yeni bilgelik ifadeleri var? Mesih sayesinde ilk ve son kez kurtulduysak da, bu görkemli kurtuluş hâlâ yüreğimizde en önemli minnet duygularını beslemekte midir? Bir sonsuzluk boyunca, bütün melekler ve evrendeki varlıklarla birlikte gece gündüz Tanrı'ya ve Kuzu'ya bu kurtuluş için tapınmada bulunacağız. Halimiz orada mükemmel iken KURTULUŞ İÇİN ŞÜKRETMEYE ihtiyacımız varsa, daha ne kadar bu dünyada kaldığımız sürece bütün dertlerimize ilaç, bütün ihtiyaçlarımıza kaynak ve bütün ruhsal yaşamımıza güç olacaktır!

Tapınma dört canlı yaratıkla başlar, bunlara yirmi dört ihtiyarın korosu iştirak eder, sonra binlerce meleğin sesi gök kubbesini doldurur. En son bütün evren bu senfoniye büyük coşkuyla katılır. Sıkıntılar ortasında, iman sayesinde göksel Taht'la bağlantısı sağlam olan her imanlının yüreğinde kıpırdayan bu tapınma şöleni, bizleri ayakta tutan ve zafere ulaştıran anahtardır.

Gönül ve yürek gözlerimizi göksel tapınmaya açalım! O zaman, yaşadığımız durumların etkisinde kalmaksızın yaydığımız Müjde'nin özü, Tanrı'nın egemenliği ve krallığını ilan etmek olacaktır!